KÁRPÁTIKON

A KÁRPÁTALJAI MAGYAR GÖRÖGKATOLIKUSOK LAPJA • 2015/5

ÁBRÁNY Krisztián:
A gyermekkor vallása

KARÁCSONYI BÖJTI NAPTÁR
Ferenc pápa gondolataival

25 ÉVE SZABADON
A GörögKör kiállítása Budapesten

PROGRAMOK

Egyháztörténeti konferencia

2015. november 26. 9:30 -16:30 *Beregszász, II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola*

Ifjúsági Lelkigyakorlat

Görögkatolikus Ifjúsági Szervezet

- 2015. november 27-29. -

„Néha úgy érzed, hogy rád szakad az ég, de te bízzál, erődön felül nem próbálnak meg. Ha kicsit félsz is, ne torpanj meg, menj tovább, a Végtelen vár reád. ”

Böjte Csaba

Téma: Helytállás és tanúságtétel

Helyszín: Karácsfalvai Sztojka Sándor Görögkatolikus Líceum
Alsó korhatár: 17 év
Részvételi díj: 30 uah
Jelentkezni lehet: A parókusnál, vagy a +380-95 32 15 883-as telefonszámon, valamint a karpatalja.gisz@gmail.com email címen.

KISS Atilla Gellért: A bűnbánatról

A Szent liturgián és a többi istentiszteleten számtalanszor elismételjük: Uram irgalmazz! De tegyük fel a kérdést önmagunknak: ezt valóban így is gondolom, mennyire a saját kérésem ez? Egyáltalán rászorulok-e Isten irgalmára, bűnösnek tartom-e magamat? Nem érzem egy kicsit erőltetettnek és valótlannak ezt a sok fohászt?

A bűnbánat kifejezése ez az olyan sokszor elismételt könyörgés. A bűnbánaté, amely nemcsak a gyónás előtti kötelező program, hanem Istennel való kapcsolatunk alapjává kell válnia és egész életünket át kell hatnia. Az élő Istennel való személyes kapcsolat fenntartása és fejlődése elképzelhetetlen e nélkül. Az igazi bűnbánat oka és forrása nem a bűn, hanem a bűnös ember találkozása Isten felfoghatatlan szeretetével. Ezért nem ajánlatos a gyónásra jogászként készülni, amikor a lelki tükröt, mint törvénykönyvet átnézzük. Ennek nem lehet más következménye, mint a hideg, racionális ismeret, hogy hol tértem el a törvénytől, csak éppen a lényeg hiányzik, a szívbeli bánat.

Minél inkább beragyogja Krisztus világossága életünket, annál inkább észrevesszük bűneinket és nő bennünk méltatlanságunk tudata. *„Ha valaki meglátja bűneit, az nagyobb kegyelmet kapott annál, mintha halottakat támasztana fel,”* írta szent Izsák.

Szent Pál így ír a korintusi közösségnek: *„... most örülök, nem azért, mert megszomorodtatok, hanem azért, mert bűnbánatra szolgált a szomorúságotok. Isten szerint szomorodtatok meg... Mert az Isten szerint való szomorúság állhatatos megtérést szerez az üdvösségre, a világ szomorúsága azonban a halálba visz.”*(2Kor7,9-10)

Különbözik tehát e világ szomorúsága – amely reménytelen és céltalan, - az Istennek tetsző szomorúságtól, - amely reményteli és egyáltalán nem negatív előjelű. Egyre inkább egy mélyről fakadó öröm járja át, annak tudata, hogy Isten irgalmas, és szeretete határtalan. De a bűnbocsánat után is megmarad lelkünkben a bűn nyoma. Nem lehet meg nem történtté tenni, még ha a bűn megnyomorító súlyát nem is kell cipelnünk. Teremtőnk bölcs gondviselése folytán azonban még a bűn nyomai is gyümölcsöt teremhetnek, mégpedig a töredelmet.

„Sok bűne bocsánatot nyert, mert nagyon szeretett. Akinek keveset bocsátanak meg, kevéssé szeret.” (Lk7,47) Mondta a mi Urunk a bűnös nőről, és folytathatjuk: akinek tehát többet bocsátanak meg, az teljesebben befogadhatja Isten irgalmát. Az ilyen ember megrendült szívű, mert megtapasztalhatta Isten irgalmas szeretetét. Önmagáról jól tudja, hogy mennyire gyarló és gyenge, Isten nélkül semmi. Így biztosít teret folyamatos bűnbánata által a Szentlélek számára, akiből él, és aki nélkül már nem tud és nem is akar élni.

DR. SZOLÁNSZKY Ágoston: Istenszülő bevonulása a templomba

És hol vannak a mi gyermekeink?

November 21-én az Egyház Mária templomba való bevonulását ünnepli. A hagyomány szerint, mikor a gyermek Mária alig volt három esztendős, akkor szülei Joakim és Anna elvitték őt Jeruzsálembe, hogy az Isten templomában teljesítsen szolgálatot. Tudniillik ugyanis, hogy Joakim és Anna nagyon sokáig gyermektelenek voltak, de az Úr meghallgatta imáikat és idős korukban kislány gyermekkel áldotta meg őket. Mivel pedig ők ígéretet tettek az Istennek, hogy ha az Úr mégis gyermekkel áldja meg őket, akkor ezt a gyermeket az Ő szolgálatába fogják ajánlani. Ezért a kis Máriát elvitték a Jeruzsálemi templomba, amelybe ő önszántából is bevonult. Ezen a helyen lehetőség volt arra, hogy gyermekek mintegy bentlakásos iskolában éljenek, tanuljanak és szolgálatot teljesítsenek a templomban. Persze, ezt nem úgy kell értelmezni, hogy Joakim és Anna többé nem láthatták Máriát, gyakran meglátogatták Őt, de bizonyára még Mária fiatalkorában elhunytak (pontos adat nem maradt fennt az ő elhunytukról).

Amikor a liturgikus szövegeket elemezzük, akkor gyakran van szó párhuzamról a Jeruzsálemi templom, mint Isten jelenlétének különös színhelye és Mária között, aki Isten Élő Templomává vált: *„Ma a templom, mely Istent befogadja, az Istenszülő, az Úr templomába bevonul”*. Talán sokunk fejében megfordul a kérdés: milyen szerepe volt a Jeruzsálemi templomnak abban, hogy Mária Élő Templommá vált? Azt hiszem, hogy a válasz igen kézenfekvő – a templomnak igenis nagy szerepe volt Mária személyi fejlődésében. Az örömhírvétel napján Mária azért mondott igent, mert Ő úgy volt nevelve, hogy az Istennek mindig igennel a gonosznak pedig mindig nemmel válaszoljon. És ez számára nem volt egy automatikus beidegződés, hanem az Ő szabad akaratának tudatos fejlődése Isten közelségében. Ha egy gyerek mindig jó példát lát maga előtt, akkor valószínű, hogy élete során sok jót fog cselekedni. De ez sajnos fordítva is működik, vagyis ha a szülők rossz példát mutatnak, annak következtében a gyermekek is nemegyszer helytelen életútra tévednek. De hát a környezet sokat számít.

Milyen környezetben is nevelkedett Mária? Mivel teltek gyermekkora hétköznapjai? Teljesen pontos választ, részletes leírást vagy programot nehéz lenne adni, de néhány alappillért fel lehet vázolni. Elsősorban ott volt egy biztos és szép családi háttér. Joakim és Anna mélyen vallásos, erkölcsileg kifogástalan és szerető emberek voltak. Házastársi kapcsolatuk nem volt problémáktól mentes. Gondoljunk csak a gyermektelenség nagy súlyára, mely rájuk nehezedet és bizonyára gyakran okozott emberi szomorúságot. De a házasságuk kibírta. Az akkori zsidó törvény értelmében Joakim elválhatott volna Annától azzal az indokkal, hogy ő nem szült neki gyereket. De Joakim számára Anna volt a szeretett asszony és a gyermektelenség terhét vele együtt akarta viselni, nem kereset kibúvókat. Az eredmény – egy csodálatos kislány születése a kitartás és hűség gyümölcse ként. Biztosak lehetünk abban, hogy Joakim és Anna ezeket az emberi és családi értékeket átadták leányuknak és bizonyára azt is elárulták neki, hogy Isten nélkül mindez le-

hetetlen lett volna. Másodsorban Máriának lehetősége volt arra, hogy jó iskolában tanuljon vagyis olyanban, amelyben nem csak tudományokról, hanem legfőképpen Istenről tanulhatott. Mindenekelőtt azonban azt lehetne megemlíteni, hogy Mária Isten folytonos közelségében tartózkodott. Ez egyrészt a Jeruzsálemi templomnak, mint Isteni jelenlét kiválasztott helyének, másrészt pedig a imádságnak, mint Isteni jelenlét folytonos tudatának és tudatosításának volt az eredménye.

Bepillantást kapván Mária életébe jó lenne összevetni azt a mi és gyermekeink életével. Hiszen mi emberek mindnyájan, úgyszintén mint Mária, Krisztust kell hogy hordozzuk a szívünkben. A Szentáldozásban Jézus a mi életünknek is részévé válik, tehát nekünk is fel kell készülni arra, hogy Isten templomává legyünk. Éppen ezért fontos ma megkérdezni magunktól: Milyen környezetben is nevelkednek gyermekeink? Mivel telnek gyermekeink hétköznapjai?

Mária életében meghatározó volt a családi háttér. Milyenek a modern családok? Mennyire keresztények? Milyen az én családom? Egy igazán jól működő keresztény család alapja az, ha két keresztény és mélyen vallásos ember köti össze az életét. Amikor csak az egyik fél vallásos, vagy az is épp hogy csak, akkor joggal lehet aggódni a család keresztény mivolta véget. De épp ilyen veszélyeket rejthet magában a katolikus és nem katolikus felek között kötött házasság is, ami, mint tudjuk, Kárpátalján nem is oly ritka eset. Sajnos azok az Egyházak, amelyek eltávolodtak az egy igaz Katolikus Egyháztól már nem tartalmazzák teljes egészében az Isten tanításán alapuló keresztény morált. Vegyük például azt, hogy a református vagy ortodox (pravoszláv) Egyházaknál a válás megengedet. Ezért megesik, hogy habár a házasságkötésnél a nem katolikus fél elméletileg elfogadja a házasság felbonthatatlanságát, de sajnos a gyakorlatban beadja a válókeresetet és majd a saját Egyházában gond nélkül újraházasodik. A katolikus fél pedig szenved. Habár sajnos manapság a katolikus házaspárok sem bírják ki mindig „holtomiglan holtodiglan". A házasságok és a családok széthullásának a statisztikája valóban elszomorító. Így gyakran a gyermekek nem kapják meg a megfelelő családi hátteret, amelynek a hiánya leggyakrabban azon alapul hogy az emberekből hiányzik az Istenhit és az, hogy a házaspárok gondjaikat Istennel „kéz a kézben" oldják meg.

Mária életében fontos szerepet töltött be a jó iskola. Örömmel tölthet el az a hír, hogy Ukrajnában nemrég megengedték az különféle Egyházaknak azt, hogy saját tanintézményeket alapítsanak és működtessenek. De a törvénytől a gyakorlatig még azt hiszem sok idő fog eltelni. Ma még rendkívül kevés ilyen intézmény van Kárpátalján. Gyermekeink az iskolában nagyon változatos környezetben vannak. És ez biztos hogy befolyásolja személyiségük formálódását. Nincs kereszténysi vezérfonal. Habár az iskola mellet még sok olyan dolog van, ahol a gyerekek rosszat tanulnak. Legyünk őszinték, sok gyermeket a TV meg a számítógép nevel. És mit tanulnak a médián keresztül? Sok rajzfilm egyszerűen borzasztó, a számítógépes játékokról már nem is beszélve. Erőszak, önzés, hatalmi harcok, abnormális családkép, na meg abnormális figurák. Azonkívül sok gyerek úgy nézi a televíziót, vagy internetezik, hogy nincs szülői felügyelet, és ezért sok erkölcstelen dolgot is magukba szippantanak, amelyek nem maradnak következmények nélkül. Kérdezzük meg magunktól: milyen gyakran beszélgetek gyermekemmel? Milyen gyakran beszélek vele Istenről meg a keresztény erkölcsről? Mennyire figyelek oda, hogy a gyermekem rendszeresen járjon legalább hittanórára?

Mária Isten közelségében tartózkodott. Hogy van ez az én gyermekeimnél? Mennyire ügyelek arra, hogy imádkozzanak. Tanítom-e őket imádkozni? Látnak-e engem imádkozni? Imádkozunk-e legalább néha együtt? Elmegyünk-e családostól legalább vasárnap a templomba? Mennyire törődök azzal, hogy gyermekeim a templom és Isten közelségében fejlődjenek? Milyen a családom és gyermekeim szentségi élete? A görögkatolikus Egyház szorgalmazza a gyermekek áldoztatását rögtön a Keresztség és a Bérmálás szentségeinek felvétele után. És ennek nagyon fontos szerepe van a lelki fejlődésben. A szóbaforgó ünnep szövegei között találunk utalást arra, hogy Mária a Jeruzsálemi templomba mennyei eledellel táplálkozott, amelyet angyal hordott neki. Gyermekeink Menynyei tápláléka a Legszentebb Eucharisztia. Ha azt megvonjuk tőluk, vagy nem figyelünk oda, hogy azt rendszeresen és tiszta lélekkel vegyék magukhoz, akkor megvonjuk tőluk a legfontosabbat. A gyermekeket hét éves korig lehet gyónás nélkül áldoztatni. Ebben az időszakban a szülő kötelessége megmagyarázni gyermekének, hogy a kenyér és a bor színe alatt Krisztus Teste és Vére van, és, hogy az áldozásban Jézus az, aki a szívébe költözik. Hét éves kor után pedig már a pap dolga, hogy a hittanórán felkészítse a gyereket az első gyónásra, amely úgy nyolc éves korban kell, hogy történjen. Azután a pap és a szülök együtt kell, hogy neveljék a gyermeket, hogy az úgy mint Mária az Istennek mindig igennel, a gonosznak pedig mindig nemmel válaszoljon az Atya a Fiú és a Szentlélek dicsőségére. Ámen.

*TROPÁR, 5. hang. Énekkel dicsőítsük Krisztus hírneves Jegyesét, * Szent Katalint, Sína védőjét, * a mi megsegítőnket és pártfogónkat, * mert ő fényesen elhallgattatta az istentelenek gyalázkodását * a Szentlélek pallosával, * és most mint megkoszorúzott vértanú, * mindenkinek kéri a nagy irgalmat.*

*KONTÁK, 2. hang. Jámbor énekkart alkossunk ma, Istenben bízó vértanútisztelők, * a nagy bölcsességű Katalin tiszteletére, * mert ő a stadionban Krisztust hirdette, * a kígyót legyőzte, * és megsemmisítette a szónokok tudományát!*

SZENTEK ÉLETE:

Szent Katalin nagyvértanúnő

Szent Katalin királyi családban született Alexandriában. Már korán észrevették szülei, hogy nagyon okos gyermek, ezért nagy gonddal taníttatták. Mire tizennyolc éves ifjú lány lett, nem akadt szépségének párja egész Egyiptomban, de bölcsességének és tudásának sem. Gyermekkorától kezdve olvasott, és tudásvágya kielégítetlen volt. Tizennyolc éves korára ismerte a görög filozófusok tanítását, Platónét, Arisztotelészét, de járatos volt az orvostudományban és a csillagászatban is. Olvasta Hipokrátész műveit, és hazája több ezer éves hagyományait is ismerte.

Sugárzó szépsége és nagy tudása sok kérőt vonzott Alexandriába. Katalin azonban azt mondta a kérőknek és szüleinek, hogy csak ahhoz megy férjhez, aki bírja azokat az adományokat, amivel ő is rendelkezik. Szűznek, szépnek, gazdagnak kell lennie a kérőnek, és szellemiekben sem maradhat alatta.

Sok kérő jelentkezett, akik gazdagabbak is voltak mint Katalin szülei, de bölcsességben és tudásban nem múlták fölül a szép királylányt.

Történt egyszer, hogy amint egy újabb kérőnek kellett eredménytelenül hazatérnie, Katalin kiment a városból, hogy egy közeli szép ligetben sétáljon. Annak a szép kertnek a közelében élt egy remete, aki hallott Katalin szépségéről és bölcsességéről. Ez az öreg szerzetes Katalin elé lépett és a következőt mondta:

– Én ismerek egy ifjút, akinek szépsége fölülmúlja a tiedet, és bölcsessége olyannyira meghalad, hogy ha beszélgetnél vele, ostobának és butának vélnéd magad, mert ismeretei meghaladják a világ valamennyi titkát. Gazdagságához semmi nem mérhető, mert nem csak gazdag, de hatalmában áll bármit megtenni.

Katalint nagyon fellelkesítették az öreg szerzetes szavai és ezt kérdezte:

– Létezhet a földön az emberek között olyan személy, aki okosabb, hatalmasabb, és szebb is mint én?

Az öreg remete ekkor cellájából előhozott egy Istenszülő ikont és megmutatta Katalinnak.

– Íme, itt látható az ifjú édesanyjával, akiről beszéltem!

Ezután üdvös tanítást adott Katalinnak Jézus Krisztusról, akinek nem volt földi apja, mert a mindenható Isten, az Atya Fia Ő, aki szűztől született.

Látta Katalin, hogy egy különös öreg emberrel hozta össze a gondviselés, és hitt a remetének, mert szavai felmelegítették a szívét.

– Mond meg nekem, hogyan láthatom őt? Hogyan találkozhatnék vele?

– Vidd el magaddal ezt a képet, otthon zárkózz be a szobádba és kérd meg az Úr anyját, hogy segítsen neked ebben! Meglátod, hogy nem maradsz maghallgatás nélkül!

Olyan különösnek tűnt a remete, és olyan nagyon gerjedezett a szíve a „nagyhatalmú, bölcs

és szép" Úr után, hogy Katalin úgy cselekedett, ahogy hallotta. Visszasietett a palotába és bezárkózott a szobájába, ahol reggelig imádkozott és kérlelte a képen látott anyát. Mikor végre elszenderedett, álmot látott, ami úgy tűnt, mintha valóság lenne, mert állt az ikon előtt, amikor a kép megelevenedett. A képen Mária ölében tartotta a kis Jézust, aki ragyogni kezdett mint a nap. Katalin a gyermek tekintetét kereste, de az mindig elfordította a fejét, nem akart a királylányra nézni.

Ez háromszor is megismétlődött, mert újra és újra próbált úgy helyezkedni a szobában a kép előtt, hogy a gyermek tekintete reá essen. De ez egyszer sem sikerült, mert a gyermek mindig elfordította a fejét.

Ekkor hallotta, amint az Édesanyja így szól a Gyermekhez: „Drága Fiam, nézd milyen szép ez a leányzó, milyen bölcs és gazdag, és mennyire szeretné látni szemed szépségét!" De a kis Jézus ezt mondta Anyjának: „Nem olyan szép, és bölcsessége nem haladja meg az ördögökét. Gazdagnak sem mondanám, hanem szegénynek."

A látomásban ez háromszor megismétlődött, mire Katalin magához tért és azon nyomban futott vissza a remetéhez, hogy magyarázatot kérjen mindarra, amit látott és hallott az éjszaka.

– Miért mondta, hogy nem vagyok szép, és miért mondta, hogy bölcsességem nem haladja meg az ördögökét? Miért lennék én szegény, amikor apám királyi családból származik? – kérdezte zaklatottan.

Ekkor a szent remete elmagyarázta a bűnbeesés történetét, és megmagyarázta a megváltás szent titkát. Megvilágosította Katalint arról a tényről, hogy a keresztség felvétele előtt minden ember evilág fejedelméhez tartozik, aki az ördög. Üdvös tanításba részesítette tehát a királylányt, aki egész nap kérdezgette és hallgatta az idős atyát, majd arra kérte, hogy keresztelje meg, mert ő immár nem kíván csak a földi világhoz tartozni, hanem inkább Isten Országához.

Így történt, hogy Katalin megkeresztelkedett, és este folytatta az imát a szent ikon előtt, kérve a nagy hatalmú Király Anyját, hogy járjon közbe érte. Ekkor újabb látomása volt.

Látta megelevenedni újra az ikont és ragyogni a kis Jézust. Hallotta, amint Szent Édesanyja így szól hozzá: „Látod milyen szép ez a Katalin, és mennyire szeret téged? Látod-e már gazdagságát és bölcsességét, és elfogadod-e menyasszonyodnak?" A kis Jézus ekkor már Katalinra nézett és ezt mondta: „Elfogadom mátkámnak mert szépsége ragyog előttem. Bölcsessége nagy és szeretete lángoló irántam. Eljegyzem őt az örök életre." Ekkor egy gyűrűt vett elő a kis Jézus de mielőtt felhúzta volna Katalin ujjára, megszűnt a látomás és Katalin újra a szobában találta magát. Határtalan volt az öröme, amikor felfedezte jobb kezén azt a csodálatos gyűrűt, amit a látomásban is látott. Így lett Jézus mátkája és ezt nem tagadta senki előtt sem.

Abban az időben Maximilan keresztényüldöző császár volt a birodalom vezetője, aki éppen akkor jött Egyiptomba. Hallott a császár Katalin szépségéről és eszességéről, ezért személyesen jött Alexandriába, hogy meggyőződjön erről.

A találkozásuk meggyőzte a császárt, hogy minden szóbeszéd csak rosszindulatú pletyka a valósághoz képest, mert Katalin szépsége és bölcsessége felülmúlt minden emberi szót. A császár azonban nagyon elkeseredett, mert Katalin kijelentette, hogy van már jegyese, aki nem más mint Jézus Krisztus. Ezt a kijelentését is bátran, félelem nélkül tette, és olyan ékesszólóan, hogy aki csak hallotta, hajlani kezdett az evangélium örök igazságának elfogadására.

Megijedt először a császár, majd haragra gerjedt Katalin arcátlansága láttán, mivel nem volt hozzászokva, hogy neki ellent mondjanak vagy lekicsinyeljék hatalmát. Ezért elrendelte, hogy bölcsek vitázzanak Katalinnal, és győzzék meg Krisztusba vetett hitének esztelenségéről.

50 bölcs gyűlt össze a nyílt vitához, ami a császár és udvartartása előtt zajlott. De hiába gyűltek össze a filozófusok és bölcsek, mert Katalin őket is zavarba hozta, amint kifejtette a Szentlélek erejével Isten elgondolását az emberi nemről. Ráadásul, ismerve jól a nagy filozófusok tanítását, bebizonyította, hogy mindegyik azt az igazságot kereste, amit végül az emberiség Isten Fiának eljövetelével kapott.

Megnémította Katalin a bölcseket a vita végére, aminek láttán a császár nem okult a hallottakból, hanem esztelen haragra gerjedt, és parancsot adott a szent bajnoknő megostorozására.

A feljegyzések szerint két órán át verték a katonák Katalin hercegnőt, majd a börtönbe dobták, hogy ott haljon meg, mivel nem gondolták, hogy ezt az iszonyatos ostorozást túl lehet élni. Éjjel azonban Isten csodát tett vele, mert Katalin imádkozott Vőlegényéhez, aki meggyógyította. Így másnap egészségesen és még szebben állt a császár előtt. Számtalan katona, és maga a császár felesége is keresztény hitre tért, látva a nyilvánvaló csodát.

Maximilian császár ekkor felszólította Katalint, hogy hódoljon Róma isteneinek, akik megkönyörültek rajta és meggyógyították.

– Felséges úr! Ne ámítsd magad azzal, hogy halott bálványok gyógyítottak volna meg engem, mert elpusztítaniuk kellett volna, hiszen megkérdőjelezem hatalmukat, amikor Jézus Krisztust vallottam Uramnak és Istenemnek! Ahogy tehetetlenek a démonok Isten erejével szemben, úgy bálványaid is tehetetlenek, pedig nagy hatalmú démonok állnak mögöttük. Én pedig nem tagadom meg a Szentháromságú Egy Istent, akié a dicsőség és a hatalom mindörökké! – Ekként nyilatkozott Katalin, mire haragra gerjedt a császár, és elrendelte, hogy Katalint törjék kerékbe, és vágják le a fejét.

Így nyerte el a vértanúkoránát Isten nagy bajnoknője, Szent Katalin, kinek testét angyalok vitték a Sínai hegyre, ahol ma is őrzik szent tisztelettel a róla elnevezett kolostorban.

ÁBRÁNY Krisztián:
A gyermekkor vallása

A teljesség igénye nélkül néhány fontos szempontra szeretném ráirányítani a figyelmet a gyermekek vallásosságával kapcsolatban. Azon túl, hogy érdekes kissé betekintést nyernünk a gyermekek világába és elképzeléseibe, talán jobban megérthetjük, hogy csemetéink aktuálisan hol tartanak az Istenhez való viszonyulásukban.

A gyermekek vallásosságának kialakulásában fontos alapfeltétel, hogy a szülők miként segítik őket. A szülők vallásos szavai, tettei mélyen beleszövődnek a gyermek érzelmi világába. A szülők és család mellett szintén meghatározó még a személyes megfigyelés és az iskola.

Gyakran találkozhatunk azzal a gondolattal, hogy majd döntse el a fiatal, ha felnőtt, hogy akar e hinni, vagy melyik egyházhoz szeretne tartozni. E mögött lehet jó szándék is – mégis helytelenül – és állhat mögötte egyszerűen lustaság. Mivel az ember közösségi lény, aki mindig egy adott kultúrában nevelkedik, csak akkor képes szabad és helyes döntéseket hozni, ha már gyermekkorától biztosítva vannak számára a lehetőségek és a feltételek, amelyekből választhat. Ezért nem jó az a több közösségben bevett gyakorlat sem, hogy amíg kicsik a gyerekek, nem viszik őket templomba, mert zavarják a felnőtteket. Jézus felhívásáról azonban nem feledkezhetünk meg: *„Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a gyermekek és ne tartsátok vissza őket, mert ilyeneké az Isten országa.”* Mk 10,14

A születéstől két éves korig terjedő időszakban alakul ki az ősbizalom. Ez azt jelenti, hogy amennyiben a gyermek szükségleteit kielégítik (amikor éhes, sír stb.) és az anya többnyire jelen van, akkor megtapasztalja azt, hogy lehet bízni. Azoknál, akiknél kialakul az ősbizalom, felnőtt korban is könnyebben barátkoznak, nyitottabbak lesznek.

A gyermekek az én-te viszonyban sajátítják el, integrálják, hogy milyen szeretni lenni és milyen szeretni. Ez azért fontos, mert az Istenkapcsolatban nagy előnyt jelent, ha mind az ősbizalom, mind az én-te viszony megfelelő módon kialakul. Nyílván vannak szükséghelyzetek, amikor nehéz, vagy nem lehet máshogyan megoldani, de a legoptimá-

lisabb mégis az, ha az anya az első három évben gyermek mellett van, és nem dolgozik.

A hároméves gyermek úgy tekint környezete dolgaira, mintha azok úgy gondolkodnának és éreznének, mint ő. Így például a hold neki világít, ha ráül az asztalra, akkor az érzi, és esetleg fáj neki.

A negyedik életéve körül a gyermeknek már van egyfajta képe az Istenről, amelyet átszőnek a mesevilág elemei. Ez a kép elsősorban az apa képe nyomán alakul, persze az anya szerepe is jelentős. A gyermek világában Isten, a szülőkhöz hasonlóan mindenható és mindent tudó lény, akinek szintén a szülőkhöz hasonlóan az a feladata, hogy róla gondoskodjanak.

A 4 és 6 éves gyerekekkel készült felmérés során az derült ki, hogy 92 százalékuk Istent hozzájuk hasonló gyermeknek képzeli, akit mágikus erővel ruháznak fel.

Amikor a gyermek 5-7 éves lesz, elkezdi szétválasztani Istent és szülőket. Ekkora megtapasztalja már, hogy a szülőknek mégiscsak vannak korlátaik, mert pl. mégsem apu a legerősebb a világon. Hat éves korára Istent minden dolgok teremtőjének tekinti, aki örökös harcban áll a rosszal, az ördöggel. Érdekesség ennek a korosztálynak, hogy a vétkeket azonnali büntetés követi (például a menekülő tolvaj alatt biztosan le fog szakadni a híd). A helyes fejlődés során az automatikus büntetés mágikus felfogása az évek folyamán szép lassan eltűnik.

Itt jegyezném meg, hogy nagyon helytelen úgy fegyelmezni a gyermeket, hogy a papot valamilyen büntető funkcióval ruházzák fel (például ha rossz leszel, akkor a pap bácsi megver).

Több felmérés alapján a 6-7 év körüli gyermekek szerint Isten egy teraszos házban lakik és gondozza virágait... 8-11 éves kor körül ezek az elképzelések finomadnak és már olyan embernek képzelik Istent, aki mégsem hasonlít a többi emberhez... 12 évesen felébred a szellemi Isten fogalma: Ő mindenütt ott van, de nem látjuk, és nem lehet lerajzolni.

Természetesen a fönt említett fejlődési szakaszok változhatnak gyermekenként. Nagyban függ attól, hogy környezetük hogyan éli meg hitét, Isten kapcsolatát.

Záró gondolatként: tanítgassuk gyermekeinket, hogy bátran merjék kifejezni érzéseiket. Megengedhetjük számukra, hogy mérgesek legyenek, hogy elmondják, ha valami bántja őket. Egy példát említek itt csupán. Az a gyermek, akit szülei erős fegyelemmel nevelnek, aki nem szólhat bármikor, akinek nem lehet véleménye, az felnőttként nagy valószínűséggel egy erős akaratú embernek fogja alávetni saját életét, döntéseit. Nem lesz igazán szabad ember, aki felelősséget tud vagy akarna vállalni saját tetteiért, döntéseiért. Viszont, ha a gyermek érzi és tudja, hogy szülei mindig meghallgatják őt, sőt még dühös is lehet, akkor könnyebben fog Istenhez is fordulni, aki feltétel nélkül szeret és elfogad minket.

PILINSZKY János: Advent

Advent a várakozás megszentelése. Rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk.

Gyermekkorunkban éltünk így. Vágyakoztunk arra, ami biztosan megjött. Télen az első hóesésre. És várakozásunk ettől semmivel sem volt kisebb, erőtlenebb. Ellenkezőleg, nincs nagyobb kaland, mint hazaérkezni, hazatalálni, beteljesíteni és fölfedezni azt, ami a miénk. És nincs gyengébb és jogosabb birtoklás se, mint szeretnünk azt, ami a miénk, akit szeretünk és aki szeret minket. Csak a szeretetben, csak az ismerősben születhet valódi „meglepetés”; lehetséges végeérhetetlenül várakoznunk és megérkeznünk, szakadatlanul utaznunk és szakadatlanul hazatalálnunk.

Minden egyéb kaland, minden egyéb megismerés és minden egyéb várakozás véges és kérdéses. Így értem azt, hogy a karácsony a szeretet és advent a várakozás megszentelése.

Az a gyerek, aki az első hóesésre vár, jól várakozik, s már várakozása is felér egy hosszú-hosszú hóeséssel. Az, aki szeretni tudja azt, ami az övé – szabad és mentes a birtoklás minden görcsétől, kielégíthetetlen éhétől – szomjától. Aki pedig jól várakozik, az időből épp azt váltja meg, ami a leggépiesebb és legelviselhetetlenebb: a hetek, órák, percek kattogó, szenvtelen vonulását.

Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélységes türelem, amely szépségében és jelentésében semmivel se kevesebb annál, amire vár.

Szerkesztette: Pák Diána

KARÁCSONYI BÖJTI NAPTÁR 2015

Mindennapra egy gondolat Ferenc pápától

NOV. 15.

„Imádságunk nem korlátozódhat vasárnaponként egy órára. Fontos, hogy mindennapi kapcsolatunk legyen az Úrral."

Közös családi ima, az együtt elkészített adventi koszorú első meggyújtott gyertyájánál.

NOV. 16.

„Úrtól kell kérnünk, hogy szabadítson meg a megosztottságtól, az egymás közötti harctól, az önzéstől és a pletykálkodástól. Mennyi kárt tud okozni a pletykálkodás! Éppen ezért, soha ne pletykáljunk!

Ha nehéz szeretnünk osztálytársat, munkatársat, szomszédot, rokont, ma kritizálás helyett keressük meg benne a jót! Dicsérjük meg pletykálkodás helyett!

NOV. 17.

„Soha ne fejezzétek be a napot anélkül, hogy kibékültetek volna egymással! Kérem, köszönöm, bocsánat! - ismételjük ezt a három szót a családban. Minden nap bocsássatok meg egymásnak!"

Átgondolni, van-e haragosunk, felnőttnek, gyereknek, béküljünk ki vele!

NOV. 18.

„Az irgalmasság az igazi erő, amely képes megváltani az embert és a világot a bűntől és a rossztól."

Látogassuk meg a nagyszüleinket segítsünk nekik takarítani! Imádkozzunk értük!

NOV. 19.

„Nagyon sok rejtett szent él közöttünk: férfiak, nők, családanyák és családapák, betegek, papok..., akik mindennap átültetik a gyakorlatba Jézus szeretetét, és ez reményt ad nekünk"

Próbáljatok ma úgy gondolkozni, beszélni és cselekedni, hogy meglássák rajtatok, hogy Krisztus tanítványai vagytok!

NOV. 20.

„Ápoljuk emberi kapcsolatainkat! Váltsuk valóra hitünket az életben és a jócselekedetekben, főként a rászorulók iránt."

Tegyünkk jót ma azzal, akivel először találkozunk, személyválogatás nélkül!

NOV. 21.

„Mindegyikünknek fel kell tennie a kérdést: engedem-e, hogy a Szentlélek vezessen, hogy az életem és hívő tanúságtételem az egységről és a közösségről szóljon?"

Idézzük fel gyermekkorunk emlékeit! Emlékszünk első templomi élményünkre? Mit csináltunk? Hogyan viselkedtünk? Minket ki vezetett be a templomba? Adjunk hálát érte!

NOV. 22.

„Kérjük az Urat, hogy adja nekünk ma fényének kegyelmét, tanítson meg bennünket arra, hogy megkülönböztethessük: mikor származik tőle a fény és mikor van szó mesterséges fényről, az ellenség fényéről, amelynek célja, hogy megtévesszen bennünket"

Megtalálni a lehetőséget, hogy imádkozzunk egy baráti családért és gyermekeikért!

NOV. 23.

„Csak az Istennel való intenzív, hívő kapcsolat teszi lehetővé, hogy kilépjünk zárkózottságunkból, és bátran hirdessük az evangéliumot. "

Lemondani valamiről, amiről nehéz, pl. Édességről, intrernetről, felnőttnek pl. cigarettáról, tévézésről!

NOV. 24.

„Minden alkalommal, amikor szívünkben elítéljük testvérünket, sőt, ami még rosszabb, amikor erről másokkal is beszélünk, gyilkos keresztényekké válunk"

Felajánlani Istennek a mai megpróbáltatásainkat !

NOV. 25.

„A Szentlélek nyelve, az evangélium nyelve a közösség nyelve, amely arra hív, hogy emelkedjünk felül az elzárkózáson és közömbösségen, a megosztottságon és szembenálláson."

Egy nem kedvelt osztálytársunkkal, munkatársunkkal valami jót cselekedni!

NOV. 26.

„Három szó nagyon sokat segít a házaséletben. (...) Három szó, amelyet mindig mondani kell otthon: „kérem; köszönöm; bocsánat."

Figyelmesség! A mai nap a férjek különös figyelemmel és szeretettel legyenek feleségük iránt!

NOV. 27.

„Aki nem hisz Istenben, (...) még viselkedhet jó vagy rossz embereként. A nem hívőknek a lelkiismeretüket kell követniük."

Figyeljünk ma minél többször Istenre! Imádkozzuk el napjában többször a Hiszekegyet!

NOV. 28.

„Gyakran magunkba fordulunk és magunkba zárkózunk, számtalan megközelíthetetlen és befogadásra képtelen szigetet teremtünk."

Mennyire vagyok bazárkózott? Lehetőség szerint hívjunk fel, vagy beszélgessünk azzal, akivel már régen nem beszéltünk!

NOV. 29.

„Egy nép jövője az idősekben és a gyermekekben rejlik. Annak a népnek, amely nem gondozza az időseket és a gyermekeket, nincs jövője, mert nincs emlékezete és nincs ígérete!"

Ma imádkozzunk nagyszüleiért és az idősekért!

NOV. 30.

„Valamennyien arra vagyunk hivatottak, hogy tiszteljük a karizmákat magunkban is, másokban is, és úgy fogadjuk, mint hasznos késztetéseket arra, hogy gyümölcsözően legyünk jelen és tevékenykedjünk az Egyházban."

Figyeljük meg jó és rossz tulajdonságainkat! Irjuk fel egy papírra! Küzdjünk egész héten a rossz tulajdonságaink ellen!

DEC. 1.

„Még a legelemibb emberi kapcsolatokból is kölcsönös befogadásra képtelen valóságokat kreálunk: bezárkózó házaspár, bezárkózó család, bezárkózó csoport, bezárkózó plébánia, bezárkózó nemzet... ez nem Istentől való! Ez tőlünk származik, a mi bűnünk!"

Ki az, vagy kik azok akit kizárunk az életünkből? Kérjük Istent a mai napon, hogyegyre közelebb kerüljünk hozzájuk!

DEC. 2.

„Imádság nélkül a tevékenységünk üressé válik; igehirdetésünknek nincs lelke, ha a Szentlélek nem élteti."

Szüntelenül imádkozzatok! Ma minden gondolatunk a jóra irányuljon, hogy imádság legyen!

DEC. 3.

„A békességet minden nap újra kell teremteni a családban."

A harag széthúz, a békesség összeköt! Tegyünk ma valamit a békéjéért!

DEC. 4.

„A felemelő szeretet nélkül az ajándékok és karizmák nem szolgálják az Egyházat, mert ahol nincs felemelő szeretet, ott az üres teret az önzés tölti ki."

Próbáljunk ma úgy gondolkozni, beszélni és cselekedni, hogy meglássák rajtunk, hogy Krisztus tanítványai vagyunk!

DEC 5.

„Egy keresztény szíve olyan, mint az utolsó vacsora asztala. Meg kell terítenie az Oltáriszentség számára!"

Próbáljunk elmenni a vecsernyére!

DEC. 6.

„Ahol Jézus van, ott mindig jelen van az alázat, a szelídség és a szeretet."

Szent Miklós püspök ünnepe. Mennyire sikerült a hét eleji rossz tulajdonságaimat kerülni?

DEC. 7.

„Legyünk imádkozó férfiak és nők, akik bátran tanúskodnak az evangélium mellett!"

Egy beteg (rokon, barát, osztálytárs) meglátogatása kórházban, otthon. Imádkozzunk a betegekért!

DEC. 8.

„A nagylelkű ember mindig boldog. A kicsinyesnek megráncosodik a szíve, és sohasem éri el a boldogságot."

Mennyire vagyok ma boldog? Mi okozza számomra a legnagyobb örömet az életben?

DEC. 9.

„Az Egyház olyan, mint az édesanya. Amikor egy gyermek növekszik, felnőtté válik, saját lábára áll, magára veszi felelősségét, azt tesz, amit akar. Olykor az is előfordul, hogy letér a helyes útról, vagy valamilyen baleset történik vele."

Ma odafigyelünk az édesanyákra és segítünk nekik! Ha meghalt, akkor a mai nápon imádkozzunk a boldog nyugalmukért!

DEC. 10.

Az édesanya mindig, minden helyzetben türelmesen továbbra is elkíséri gyermekeit. A szeretet ereje készteti erre; egy anya tudja diszkréten, gyöngéden kísérni gyermekei útját, és akkor is, amikor tévednek, mindig megtalálja a módját, hogy megértse őket, hogy közel legyen hozzájuk, hogy segítsen."

Türelem nagy erény! Törekedjünk a türelemre!

DEC. 11.

„A hit nem egy dekorációs, díszítő elem. Hittel rendelkezni annyit jelent, hogy valóban Krisztust helyezzük életünk középpontjába."

Gondoljuk át, mit jelent számunkra a hit! Mikor volt rá legnagyobb szükségünk?

DEC. 12.

„Ne féljünk megbocsátást kérni Istentől. Ő sosem fárad bele a megbocsátásba. Isten tiszta irgalom."

Isten megbocsátja bűneinket! És én megtudok-e bocsátani? A ma napunk a megbocsátás napja legyen!

DEC. 13.

„A keresztény az öröm embere!"

Asszonyok készítsenek finom ebédet férjüknek, családjuknak! *„Nagyon sok rejtett szent*

DEC. 14.

„Az úton járás művészetében nem az a fontos, hogy ne essünk el, hanem hogy ne maradjunk a földön."

Az elkövetett hibáinkat próbáljuk jóvá tenni!

DEC. 15.

„A valódi hatalom az egyházban a szolgálat."

Lehetőség szerint segíteni az ebéd vagy vacsora elkészítésében és a mosogatásban!

DEC. 16.

„Az igazi szeretet egy kis bátorságot igényel: küzdjük le a félelmet, hogy bepiszkítjuk kezünket, amikor segítünk az arra leginkább rászorulóknak."

Finom sütemény sütni, majd szeretettel megkínálni a szomszédunkat vagy aki ma betér a házunkba!

DEC. 17.

„Az imádság nem varázslat, hanem az Atya ölelő karjaira való ráhagyatkozás."

Elmondani egy imát a papokért!

DEC. 18.

„Jézus nyomába szegődni azt jelenti, hogy vállaljuk a keresztutat, nem pedig azt, hogy építjük karrierünket."

Ki az én felebarátom? Soroljunk fel néhány embert, akiknek az elmúlt időben segíteni tudtunk!

DEC. 19.

„Mondjátok el mindig az igazságot a gyóntatónak. Ez az áttetszőség jót tesz, mert alázatossá tesz mindnyájunkat. Mondjátok el az igazságot anélkül, hogy bármit is eltitkolnátok, szépítés nélkül, mert Jézussal beszéltek a gyóntató személyében, és Jézus tudja az igazságot. Csak ő az, aki mindig megbocsájt. És az Úr csak azt akarja, hogy mondj el a gyóntatónak mindent, amit ő már úgyis tud."

Tartsunk bűnbánatot! Vizsgáljuk meg a lelkiismeretünket! Lehetőség szerint végezzük el a szentgyónásunkat!

DEC. 20.

„A szentségek nem tünemények, nem rítusok, hanem Krisztus ereje; Jézus Krisztus van jelen a szentségekben. Amikor az eucharisztiát ünnepeljük, az élő Jézus az, aki egyesít minket, aki közösséggé tesz bennünket, és ő késztet arra, hogy imádjuk az Atyát."

Vegyünk részt a Szent Liturgián és megtisztult lélekkel vegyük magunkhoz az Eucharisztia szentségét!

DEC 21.

„A kereszt misztériuma a szeretet misztériuma, amit az imában lehet megérteni. Imádkozva és sírva, a kereszt előtt térdelve."

Temetőlátogatás. Imádkozzunk elhunyt családtagjainkért!

DEC. 22.

„Az eldobott étel olyan, mintha a szegények asztaláról loptuk volna el."

Szegények szolgálata! Segítsünk azoknak, akik rászorulnak!

DEC. 23.

„Kedves fiatalok, ne féljetek határozott lépéseket tenni az életben. Bízzatok, az Úr nem hagy egyedül benneteket!"

Imádkozzunk a fiatalokért!

DEC. 24.

Mária hite új fényt kap: Jézusra, Isten Fiára összpontosul, aki tőle testesült meg, benne teljesednek be az egész üdvtörténet ígéretei. Mária hite Izrael hitének beteljesedése. Benne összpontosul annak a népnek az egész hitbeli zarándoklata, amely várta a megváltást. Ebben az értelemben Mária hite előképe az Egyház számára, mivel középpontjában Krisztus, Isten végtelen szeretetének megtestesülése áll.

Mindenki vegye ki részét az ünnepi készületben! Igyekezzünk türelemmel lenni a családtagok iránt! Békés és szeretetteljes legyen az egész nap.

ESPÁN Rita - JACZKOVICS Tamás (fotó):

A GörögKör kiállítása Budapesten- KÉPRIPORT

November 4-én Budapesten, a Magyarság Házában rendezett a kárpátaljai görögkatolikus egyház üldözésére, legalizálására emlékező kiállítást a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskolán működő Görögkatolikus Főiskolai Lelkészség (GörögKör).

Luscsák Nílus, a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye segédpüspöke a kiállítás megnyitóján arra emlékeztetett, hogy a Szovjetunióban az üldöztetés éveiben sokan gondolták, hogy sikerült végleg megsemmisíteni a görögkatolikus egyházat. De hitvalló papjaink kitartottak, és sok szenvedés árán ugyan, de megmutatták, hogy egyházunk él.

Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes elismerését fejezte ki a görögkatolikus egyház iránt, amely „a legnehezebb körülmények között, a legbrutálisabb üldöztetések közepette is hűségesen kitartott a hit és a magyarság mellett." A II. világháború után a szovjet birodalom átfogó támadást indított a Róma fennhatósága alatt álló görögkatolikus egyház ellen, mely során az ortodox egyházat használta fel eszközül annak felszámolására. 1947-ben meggyilkoltatták Romzsa Tódor püspököt, aki ellenállt a Moszkva központú pravoszláv egyházba való beolvasztásnak. Azt a 129 kárpátaljai görögkatolikus papot, akik szintén ellenálltak, 1949 folyamán 3 hullámban a Gulág koncentrációs táboraiba hurcolták. Sokan közülük soha nem tértek haza. A több mint 40 évnyi elnyomás alatt a hívek igyekeztek megőrizni krisztusi örökségüket. Vértanú papjaik a börtönben és kényszermunkatáborokban sínylődve a végsőkig kitartottak. A '80-as évek végén megindult a legalizálási folyamat. Az egyházmegye megtartotta egyházi önállóságát. Az elmúlt 25 évben több mint 100 új templom épült, 420 parókián 320 ezer hívőt számlál az egyházmegye. A nyíregyházai papnevelő intézetben eddig 15 kárpátaljai magyar papnövendék tanult, az Ungvári Boldog Romzsa Tódor Teológiai Akadémián 59 papnövendék tanul, köztük 7 magyar. Ők a jövő zálogai.

Marosi István, a GörögKör vezetője, a kiállítás összeállítója arról szólt, hogy a jelenlegi görögkatolikus egyház a hitvalló papok és családtagjaik tanúságtételéből, s mindazokból a hívekből merít erőt, akik kitartottak hitük, vallásuk mellett. Nekik köszönhető, hogy nem sikerült eltörölni a görögkatolikus egyházat Kárpátalján. „Bár a templomainkat elvették, s erőszakkal beolvasztották egyházunkat a pravoszláv egyházba, a hívek nagy része görögkatolikus hívő emberként élt és nevelkedett, s ezt örökítette át utódaiba. Ma pedig tudjuk: jogilag megszűntethették az egyházat, de annak

alapja, Krisztus erejébe vetett hitünk ettől nem szűnik meg. És ahogyan azt korábban több meghurcolt pap családja is hangsúlyozta: a tanúságtétel nem hősködés, hanem hűség volt" – fogalmazta meg Marosi István atya.

A megnyitón részt vettek a nyíregyházai és az ungvári papnevelő intézet növendékei, akik énekükkel idézték fel azon örökség egy részét, amely a hitvallóknak köszönhetően máig él.

A kiállítás az illegalitásban töltött évek különböző mozzanatait hivatott bemutatni. A kiállítóterembe lépve a több mint 150 érdeklődő rögtön a táborokat idéző szögesdrótba és kerítésbe ütközött. A szervezők létrehoztak egy „kihallgatószobát" is, amilyenben a vészterhes időkben megalkuvásra próbáltak kényszeríteni papokat, híveket. A felsorakoztatott epitrachelionok (a papi hatalom jelképei) mindegyike egy-egy elhurcolt és a lágerben maradt papot jelképezett. A mellettük felállított kereszten pedig azok a bűnvádi pontok voltak olvashatóak (pl.: a katolikus hit megtartása, liturgia végzése magyar nemzeti ünnepeken, a magyar himnusz eléneklése, szent liturgia és gyóntatás végzése állami ünnepeken stb.), amelyek alapján a papokat elítélték. A legalizáció éveiben sok helyütt a templomudvaron, útszélen vagy temetőben felállított sátrakban végezték szertartásaikat a papok és a hívek, ezek dokumentumainak mása korabeli fényképekkel együtt szintén megtekinthető volt. Emellett több értékes régiség, a XVIII–XX. századból származó, az illegalitás idejében és a lágerekben használt liturgikus eszköz – kelyhek, keresztek, kézzel másolt imakönyvek, plastyenyicák (halotti leplek) – és Bendász István felsőveresmarti görögkatolikus áldozópap hagyatékának egy része is a tárlat részét képezi. A felállított tablók pedig vértanú papjaink életét mutatták be. A múlton kívül egy-egy tabló mutatta be a jelenleg működő 45 görögkatolikus egyházközséget.

A budapesti Magyarság Házában december 13-ig tekinthető meg a kiállítás, mely méltó megvalósulása Ortutay Elemér, 25 évi kényszermunkára ítélt görögkatolikus áldozópap Marosi atya által is idézett gondolatának: „Hozzátok fordulok, kedves barátaim, hogy majd tegyetek tanúságot, hogy mi hittünk e csodában, mely megacélozta erőnket, hogy ne legyünk hulló falevelek az őszi szélben. Barátaim, majd 10-20-30 év múlva tegyetek tanúságot, hogy szülőföldünkön, Kárpátalján voltak és éltek férfiak, akiknek fontosabb volt a becsületük, mint hitvány életük. S ezért hitüket, nemzetüket, meggyőződésüket áruba nem bocsátották."

forrás:Kárpátalja hetilap

DANCS Edina:
Líceumi mindennapok

Szüreti Bál „Sztojkás módra” 2015.

Líceumunkban idén is feleleventettük a szüreti mulattságok hagyományát. Nagyon sok mosoly és fergeteges táncmulatság után nyugtázzuk magunkban, ez a szüreti bál is remek volt. Volt itt csősztánc, tombola sorsolás, just dance, vetélkedő és menyasszonytánc is. A mulatság éjfélkor ért véget. Ma még a pihenésé a főszerep, de holnaptól kezdődik az átlagolás.

Sztojkások a szabolcsi földvárban. Mert magyarnak lenni jó!

A múlt szájhagyományok, tanult fejek és írott könyvek és létesítmények képében itt él teljességében közöttünk. Ezúttal Sztojkás diákok kisebb csoportjának jutott osztályrészül megismerni és cselekvőlegesíteni a köztünk élő múlt napjainkban már homállyá festett örökségeit. Nagy Géza, a Szabolcs Vezér Íjászai Hagyományőrző Egyesület elnöke, otthonában nagy szeretettel fogadta a sztojkás diákokat: kúria látogatás, íjászat, a szabolcsi földvár megismerése, majd a kora Árpád-kori református templom felkeresése után, jó étvággyal láttunk neki a finom magyaros csirke paprikásnak és. A Jóságosjóisten tartsa meg az ilyen helyeket, történelmeket, s embereket, amíg egy Isten s egy ember él ezen a világon!

Nagyon szépen köszönjük Nagy Géza elnök úrnak ezt a felejthetetlen napot! No és persze azt két nagyszerű íjat is köszönjük, amit tőle és Kovács „Andybow” Andrástól (Szeged) kapott az intézményünk!

Sztojka hét

A Sztojka hét keretén belül ma Varju Zoltán kollégium vezető tartott előadást Sztojka Sándor életéről és munkásságáról. Este hagyományainkhoz híven idén is Sztojka totó keretén belül mértük fel vállalkozó kedvű diákjaink tudását Sztojka Sándorral kapcsolatban.

I. helyezett: Szimku Mihály (10 alkalom szoba studium).

II. Helyezett: Popovics András (6 alkalom szoba studium).

III. Helyezett: Kapta Richárd (3 alkalom szoba studium)

Külön díjban részesül a legalaposabb tudása

miatt Szimku Mihály (+1 szoba studium).
Nyíregyháza-Budapest utazást nyert: Pisták Enikő, Oszipcsuk Alexandra, Szabó Dóra.

Gratulálunk a nyerteseknek!

Október 23.

Október 23-án megemlékeztünk az 59 évvel ezelőtt kitört magyarországi forradalomról és szabadságharcról. Ünnepi beszédet mondott a Széchenyi Társaság díja által kitüntetett Horkay Sámuel, mérnök, helytörténész. Az ünnepi műsorban közterműködtek a líceum diákjai.

Ehhez ay ünnephez kötődik,, hogy diákjaink kiránduláson vettek részt a nyíregyházi Szent Imre Katolikus Gimnáziumba, ahol részt vettek az 56- os megemlékezésen és kikapcsolódtak a Nyiregyházi Állatparkba és megtekintették Budapesten főbb nevezetességeit.... és mindezt csak 2 nap alatt.

Gloria Victis

A Rákóczi Szövetség idén 23. alkalommal rendezte meg Gloria Victis nevű 1956-os emlékünnepséggel összekötött Kárpát-medencei ifjúsági találkozóját a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen 2015. október 21-23. között, amelyen a Karácsfalvai Sztojka Sándor Görögkatólikus Líceum néhány diákkal és tanárral képviseltette magát.

KVIT

Kovács Vilmos Irodalmi Társaság (KVIT) a délután folyamán a líceum diákjainak és tanárainak ízelítőt nyújtottak a mai kárpátaljai magyar irodalomból.

Ijászat

A Karácsfalvai Sztojka Sándor Görög Katolikus Líceum diákjai szakköri foglalkozásokon sajátíthatják el az íjászat csínját-bínját. Az első alkalomra november 10-én került sor.

DÖK (Diákönkormányzat) választás

2015. november 11.-én megtartottuk a „nagy" líceumi DÖK választást, melynek eredményei a következőek lettek: Elnök: Dalapikula Dániel 11. oszt. Alelnök: Fudella Sándor 11.oszt. Osztályképviselők:

8.osztály: Dencs Bianka
9.osztály: Horváth Ábel
10.osztály: Kiss Attila
11.osztály: Szűcs Gergő

GRATULÁLUNK!

Sziasztok Gyerekek!

Még nem találkoztam olyan gyermekkel, aki ne várta volna izgatottan a karácsonyt. Sok családban már az ünnepet megelőző adventi hetek is rengeteg élménnyel és készülődéssel járnak. Adventi koszorú kerül az asztalra, naptár jelzi a karácsony közeledtét, s előkerülnek a mézeskalács formák. A család együtt várja Jézus születésének napját: a felnőttek ilyenkor jobban odafigyelnek egymásra, a közös imádságra, a gyerekek pedig jócselekedetekkel igyekeznek kiérdemelni a karácsonyfa alatti ajándékokat.

Egy kedves kis történettel kívánok nektek áldott karácsonyi készülődést!

Anita néni

Józsa Mara: Sütemények - némi varázslattal

Közeledett a karácsony, éppen úgy, mint most. Egy ideje már mindent hó borított, hideg is volt, így a fehér takaró nem változott latyakká. Hogy ettől-e, de az embereknek mintha jobb kedvük lett volna, mint máskor. Szívesebben elegyedtek szóba egymással, az asszonyok régi mézessütemények receptjeit csereberélték, a férfiak ennél komolyabb dolgokról váltottak szót. Legalábbis ők így hitték. Pedig lehet komolyabb, felemelőbb egy ízes ételnél, legyen az egy leves, sült vagy sütemény?

Ezt vallotta Hanna és Áron anyukája is, ezért nagyon örült, amikor a mézesrecept mellé még süteményszaggató formákat is kapott kölcsön. Annyira sietett velük haza, hogy megcsúszott a jeges úton, és elesett. Keservesen feljajdult, mert a bokájába iszonyatos fájdalom hasított. Nagy nehezen felállt, és erősen bicegve hazabotorkált. Kicsit pihent, aztán a fájós lábát kímélve, elkészítette a mézestésztát. Hűvösre tette, ahogy kell, hogy majd másnap, a gyerekekkel együtt, harangokat, fenyőket, csillagokat, holdakat, angyalkákat, szíveket és még sokféle formát szaggassanak ki belőle. Egy pillanatra felidézte a tavalyi ünnepi készülődést, amikor Áronnak még egy sámlit tettek az asztalhoz, hogy felérje, mivel ő is segédkezni akart.

Apa egy kis rigmust költött:

„Áron mondja: Széken állok,
Hogy segíthessek mindenáron."

„Mennyit nevettünk!" - mosolyodott el Anya, de a következő pillanatban fájdalomtól torzult el az arca.

Kiderült, hogy eltörött a bokacsontja, kórházba kell mennie, ahol valószínűleg meg fogják operálni.

– Kérj meg valakit, hogy segítsen a süteményben! – mondta Apának Anya, mikor betolták a mentőautóba.

Apa bőszen bólogatott, de bizony másnap mégis megfeledkezett róla.

Este, amikor elcsendesedett a ház, a kamra polcán valóságos összeesküvés vette kezdetét. A tészta egyre jobban feszengett a tálban:

– Zsibbadok mindenhol! Úgy vágyom már egy kis gyömöszkölésre, meg arra, hogy a nyújtófával dögönyözzenek, amitől teljesen rásimulhatok a gyúródeszkára, és hogy megcsiklandozzanak azokkal a kis formákkal, hogy utána mindenféle alakom legyen, és vágyom a tepsi hűvös-sima érintésére, a sütő forróságára, ahol karamellizálódnak az édes kis cukorszemcséim. Jaj! Gyertek már! Meddig várjak! Segítséééééééééééég! – tulajdonképpen ez indította el az egészet; a mézestészta türelmetlenkedésére válaszoltak az érintettek:

– Rajtam ne múljon a jó közérzeted! Én boldogan megdögönyözlek, ha leugrasz a gyúródeszkára – izgett-mozgott a szögön a nyújtófa.

– Rajtam még úgy se! – billegett jobbra-balra a deszka, és már le is lendült a szögről, aztán ide-oda dülöngélve egészen az ajtóig jutott. Ott egy picit felemelkedett, s a konyhába vezető ajtó lassan kitárult. – Utánam!

Hosszú sorban követték: először a nyújtófa ugrott le, majd a tál a tésztával, aztán a süteményszaggatók, a liszteszacskó, a tojás, a cukor, a tepsik. Íróka és a habverő pedig a konyhai pult mellől csatlakozott hozzájuk.

– Hát akkor kezdjük! – vezényelt a nyújtófa. – Deszka barátom, hopp, az asztalra fel! Így ni! Most te következel – bökte meg a tálat, és egy kicsit lódított rajta.

A tészta selymes-fényesen terült el a gyúródeszkán, és elégedetten sóhajtott fel. A nyújtófa nem sokáig tétlenkedett, felugrott a tészta hátára, és ütemesen gördült előre-hátra. A kupac mind laposabb lett, és már akkorára nőtt, hogy alig fért el a táblán.

Az asztal szélén sorakozó süteményszaggatók izgatottan követték az eseményeket, már alig várták, hogy ők is sorra kerüljenek. No, hát éppen ebből lett egy kis kalamajka, mert mindegyik első akart lenni, és a végén már fegyelmezetlen lökdösődésbe kezdtek, és olyan lármát csaptak, hogy néhány csillag társaságában a hold is bekukkantott az ablakon. Ki tudja, mi lett volna a nézeteltérés vége, ha a nappaliban nem kondít jó hangosat az állóóra.

– Bimm! Egy óra van! Hé, ti, ott a konyhában! Jó

lesz, ha siettek, hogy virradatra kisülhessen az összes sütemény!

Ettől mindannyian megszeppentek egy kicsit. A nyújtófa tért magához legelébb, és felkiáltójelként emelkedett fel az asztal sarkán.

– Igaza van az öregnek! Ha össze-vissza kapkodunk, csak zűrzavar lesz. Azt gondoltam ki, hogy sorsot húztok - fordult a süteményformákhoz. – Aztán én begyújtom a sütőt, ti meg szépen egymás után kivágtok egy-egy sort a tésztából, és mindjárt be is rakjátok a tepsibe.

Úgy is lett. Az első a szív-forma lett, utána a fenyő következett. Az egyik tepsi felpenderült a gyúródeszka mellé, a zacskó megriszálta magát, és vékony lisztréteg vonta be a tepsi alját. A szaggató is nekiindult, s egymás után dobta a csinos szíveket a bádogra. Egy-kettőre meglett az első sor, majd a második, és hipp-hopp már meg is telt a tepsi, jöhetett a következő.

Nyílt a sütő ajtaja, s rögvest be is záródott az első adag sütemény mögött. Ettől kezdve ment minden, mint a karikacsapás.

Mikorra az öreg Bimm-bamm elkiáltotta a négyet, két nagy tál is tele volt mindenféle formájú, illatos mézessüteménnyel. Sőt, a díszítéssel is szépen haladtak. Íróka szorgalmasan rajzolta a szebbnél-szebb mintákat a sütikre, de egyfolytában aggodalmaskodott:

– Nem szárad meg. Ilyen rövid idő alatt nem szárad meg! Nem szárad meg, és elmázolódik az összes!

Már az egész asztalt, a konyhapultot beborította a rengeteg szépséges mézeskalács. Íróka, kis szünetet tartva, jólesően nézett végig rajtuk.

– Nem száradnak meg, nem szá... - kezdte megint.

Ám ekkor különös dolog történt Egy csillag, vagy ahhoz hasonló, betáncolt az ablakon, végiglebbent a sütik felett, és csodák-csodája! Mindegyiken azon nyomban megszáradt a fehér máz. Íróka futott egyik helyről a másikra, hitte is, nem is, de aztán úgy döntött ráér később is álmélkodni, most inkább befejezi a maradékok díszítését. Míg a többiek azon fáradoztak, hogy összegyűjtsék a Csillagtündér által megszárított mézeseket, Íróka is elkészült.

Várakozón fordult az ablak felé, mögé álltak a többiek is, de csak a hold hamiskás fénye világlott be, az is csak egy picikét.

– Bimm, bimm, bimm, bimm, bimm, bimm-bamm! Fél hat van!

A nappali mélyén valami mozgolódás támadt. Mi lehet az? Az egyik fotelból Apa tápászkodott fel, és erősen dörzsölte a szemeit. Az eszközök sietve siklottak vissza a kamrába, még az ajtót is becsukták maguk után.

Apa álmosan botorkált a konyha felé, és felkattintotta a villanyt. Elégedetten nézett körbe:

– Hm! Egész rendesek lettek ezek a sütemények! Megérte az éjszakába nyúló fáradozást – mondta, és felemelt egy darabot, hogy megkóstolja. – Hát ennek még puhulni kell! – dörmögte, és bevonult a fürdőszobába.

Anyát az ünnepre hazaengedték a kórházból. Nagy volt az öröm, amikor megérkezett, a gyerekek úgy körülvették, hogy alig tudott tőlük besántikálni a nappaliba. Ott meg a látványtól gyökerezett földbe a lába, mert olyan szép volt a mészeskalácsokkal díszített fa. Nagyon meghatódott, Apa meg büszkén húzta ki magát.

A kamrából pedig, ki tudja, miért, de fojtott kuncogás hangjai szűrődtek ki. Még szerencse, hogy nem járt arra senki!

Szentatyák gondolatai a böjtről

"Van testi böjt, van lelki böjt is. Az a testi böjt, amikor a gyomor tartózkodik az ételtől, italtól. A lelki böjt az, amikor a lélek megtartóztatja magát a rossz gondolatoktól, cselekedetektől, szavaktól. Az a jó böjtölő, aki minden rossztól eltávolodik. Ha azt akarok ó keresztény, hogy ezen módra a böjt hasznos legyen, akkor böjtölj testileg, böjtölj lelkileg is és mindig böjtölj." **ZADONI Tichon**

„Aki ételt eszik, és nem tud böjtölni, az adja át magát a bőséges irgalmasságnak, végezzen jámbor imákat, mutasson megfeszített buzgalmat Isten igéjének hallgatásában. Itt egyáltalán nem gátol bennünket a testi gyöngeség, béküljön ki ellenségeivel, űzzön ki szívéből minden gonosz emléket. Ha ezt teljesíteni fogja, igazi böjtöt tart, olyat, amilyet éppen az Úr is kíván tőlünk. Az ételtől való megtartóztatást Ő azért parancsolja, hogy megfékezzük a test vágyait és engedelmessé tegyük azt a parancsok megtartására."
ARANYSZÁJÚ SZENT János

"A böjt minden lelki tevékenység kezdete és alapja. Bármilyen erényt építesz a böjt alapjára, az megingathatatlan és rendíthetetlen lesz, mint a szilárd kőre épített (épület). De ha elhagyod ezt az alapot, azaz a böjtöt és helyére a test jóllakatását teszed és a többi helytelen kívánságokat, akkor minden erény megrendül, és széthordják a rossz gondolatok és szenvedélyek patakjai, amint a homokot elhordja a szél, és az erény egész épülete szétomlik."
TEOLÓGUS ÚJ SZENT Simeon

VILÁG - EGYHÁZ

1700 év után először találkoztak a nagy keresztény egyházak képviselői Isztambulban

A felekezetek képviselőinek találkozójára egy közös projekt kapcsán került sor: az öt nagy isztambuli keresztény egyház együtt mutatja be a kereszténység alapelveit a törökországi muszlimok számára egy most megjelent kötetben.

A kereszténység alapelvei című kötet kapcsán jött létre a történelmi találkozó a törökországi keresztény egyházak vezetői között, melynek az isztambuli ökumenikus (korábbi elnevezéssel: görög) patriarkátus adott helyet. Aram Atesján érsek, általános pátriárkai helynök és Szahak Masalján püspök az örmény apostoli patriarkátust, Yusuf Çetin a szír ortodox, Louis-Armel Pelâtre a római katolikus, İhsan Özbek pedig a protestáns egyházat képviselte.

Tamar Karasu, a Török Bibliatársulat igazgatója és a most megjelent A kereszténység alapelvei című könyv kiadója a Today's Zaman lapnak elmondta, a kötet különös hangsúlyt fektet az egységre, a keresztény egyházak közötti különbözőségek ellenére. Kiemelte az egyházi vezetők találkozójának történelmi jelentőségét, hiszen a 325-ben rendezett niceai zsinaton fordult elő utoljára hasonló.

Bartholomaiosz ökumenikus pátriárka úgy nyilatkozott, a kötet egyesítette a helyi keresztény közösséget a korábbi, több évszázadon át húzódó nézeteltérések után. „A mi kötelességünk, hogy helyesen tájékoztassuk a kereszténységről muszlim testvéreinket, akik igen hosszú ideje jelen vannak ebben a térségben" – fogalmazott a pátriárka.

A kereszténység alapelvei első kiadásának 13 ezer példányából tízezret szétosztottak törökországi templomok között. A kötet online is elérhető, illetve a Török Bibliatársulat üzletei is terjesztik.

Forrás és fotó: Pravmir.com
Magyar Kurír

Ferenc pápa megáldotta Kocsis Fülöp metropolita kerékpárját

Október 14-én este, a Rómában zajló családszinódus délutáni ülését követően az ülésteremből kifelé jövet Ferenc pápa találkozott Kocsis Fülöp metropolitával, és megáldotta a biciklijét.

A hajdúdorogi metropolita szereti a testmozgást, amikor teheti, rollerral vagy biciklivel közlekedik. Ezt a szenvedélyét Rómában, a családszinódus alatt sem hagyta el, s hogy gyorsabban közlekedhessen a városban, egyik görögkatolikus papnövendékétől kölcsönkapott egy kerékpárt. Ferenc pápáról köztudott, hogy korábban, még Buenos Aires-i érsekként maga is ritkán utazott gépkocsival, leginkább a tömegközlekedést vette igénybe, így a szinódusi ülésről kifelé jövet örömmel vette észre a metropolita nem szokványos közlekedési eszközét, amelyet szívélyesen meg is áldott.

Kocsis Fülöp az örök városban töltött idő alatt már többször összetalálkozott az amúgy a püspökök között is közvetlenül és természetesen viselkedő Ferenc pápával, akinek átadta a görögkatolikus hívek által küldött ajándékokat. Ennek a közvetlenségnek a megnyilvánulása volt ez az eset is.

Forrás: Magyar Kurír

Szinódusi felhívás a Közel-Keletért, Afrikáért és Ukrajnáért

A családszinódus záródokumentumával párhuzamosan közre adták a szinódus üzenetét a családoknak, akik konfliktushelyzetekben élnek a Közel-Keleten, Afrikában és Ukrajnában.

„Soha többé erőszakot, terrorizmust, pusztítást, üldözéseket! Azonnal függesszék fel az ellenségeskedést és a fegyverkereskedelmet!" – olvasható az

üzenetben. A dokumentum emlékeztet a folyamatban levő véres konfliktusokra, amelyek hallatlan kegyetlenséget eredményeznek. Utalás történik a tömegpusztító fegyverekre, a válogatás nélküli gyilkosságokra, lefejezésekre, emberrablásra, nőkereskedelemre, gyermekkatonákra, vallási és etnikai alapú üldöztetésekre, istentiszteleti helyek lerombolására, a kulturális örökség elpusztítására.

A számtalan atrocitás arra kényszeríti családok ezreit, hogy elmeneküljenek saját otthonaikból és menedéket találjanak máshol, gyakran szélsőségesen bizonytalan körülmények között és a nemzetközi emberi jogok, az emberi méltóság, a népek közötti békés és harmonikus együttélés, az élethez és a vallásszabadsághoz való jog folyamatos megtiprása közepette.

A szinódus háláját fejezi ki azoknak az országoknak, amelyek befogadják a menekülteket, mint pl. Jordánia, Libanon, Törökország és számos európai nemzet. Továbbá szolidaritásáról és imáiról biztosítja a Közel-Kelet lakóit, az elrabolt személyek szabadon bocsátását kérve. A békét nem az erő által kényszerített döntésekkel kell keresni, hanem az egyes nemzetek kulturális és vallási sajátosságait tiszteletben tartó politikai döntések által. A nemzetközi közösséghez fordulva a szinódusi atyák azt kérik, hogy tegyék félre részérdekeiket és keressenek diplomáciai megoldásokat.

Annak a meggyőződésüknek adnak hangot, hogy a béke lehetséges. Meg lehet állítani az erőszakot Szíriában, Irakban, Jeruzsálemben és az egész Szentföldön, mert a kiengesztelődés az igazságosság, a tisztelet és a megbocsátás gyümölcse. Emlékeztetnek Ferenc pápa felhívására, hogy Isten nevét ne használják fel az erőszak érdekében, hogy zsidók, keresztények és muzulmánok a másik hívőben tudják meglátni a tiszteletre és szeretetre méltó testvért.

Végül a szinódusi atyák aggodalmuknak, buzdításuknak és szeretetüknek adnak hangot minden család iránt, amely hasonló helyzetben van a világ más részein, különösen is Afrikában és Ukrajnában. Jelen vannak a résztvevők gondolataiban, akik erőteljesen felszólalnak annak érdekében, hogy visszatérhessenek az emberhez méltó és nyugodt életbe.

Szocska A. Ábel OSBM atya a Nyíregyházi Egyházmegye új apostoli adminisztrátora

Szocska A. Ábel OSBM szerzetespap 1972. szeptember 24-én született a kárpátaljai Nagyszőlősön. 1995-ben lépett be a Nagy Szent Bazil Rendbe. Az elöljárói által előírt tanulmányok befejeztével 2001. június 20-án örökfogadalmat tett, majd szeptember 30-án áldozópappá szentelte dr. Keresztes Szilárd hajdúdorogi megyéspüspök.

2001 és 2008 között először a Budapest-Kispesti Görögkatolikus Egyházközség helyettes lelkésze lett (2001–2002), később parókusa (2004–2008).

2008-ban a bazilita atyák megválasztották négy évre a Nagy Szent Bazil Rend Máriapócsi Tartományának tartományfőnökévé. Máriapócsi aktív tevékenységének elismeréseképpen Kocsis Fülöp püspök 2009-ben kinevezte a Máriapócsi Görögkatolikus Egyházközség parókusává. (E feladatkörét 2011-ig látta el.)

2012. július 1. és 2013. május 31. között a Miskolci Apostoli Exarchátusban ökonómusként szolgált, majd 2014. szeptember 8-tól első helynökként. Közben rendi elöljáróinak kérésére néhány hónapot az Amerikai Egyesült Államokban töltött, hogy segítse a matawani magyar baziliták ügyeinek intézését. Az amerikai vízumra várakozás időszakában cigánypasztorációval foglalkozott a Kántorjánosi Görögkatolikus Cigányegyházközségben.

2015-ben a Miskolci Apostoli Exarchátus egyházmegyei rangra emelése után is folytatta Atanáz püspök mellett első helynöki munkáját.

2015. október 31-én Őszentsége Ferenc pápa kinevezte a Nyíregyházi Egyházmegye „sede vacante" apostoli adminisztrátorává, püspöki karakter nélkül, de a Hierarchák Tanácsában való részvételi joggal.

Beiktatása a nyíregyházi Szent Miklós Székesegyházban a december 12-én 10 órakor kezdődő Szent Liturgia keretében történik.

gorogkatolikus.hu

ESEMÉNYEK

Papi lelkigyakorlat

A beregszászi esperesi kerület papsága az idei évben évi lelkigyakorlatát Szécsényben, a Ferences kolostorban tartotta október 26-30 között. A lelkigyakorlatot ft. Pacsai János encsi parókus tartotta, aki előadásaival és imádságaival kívánta erősíteni a papi hivatást és szolgálatot. Nagyon szépen köszönjük a lehetőséget és a feltöltődést a vendéglátóinknak és János atyának a gondolatait .

Karitász csoportok találkozása

A Szent Panteleimon Karitász vezetősége november 7-én az egyházközségi Karitász csoportoknak tartott továbbképzést a Karácsfalvai Sztojka Sándor Görögkatolikus Líceumban. Az előadásokat Lipcsák Tamás atya (Magyarország, Nyíregyházi Egyházmegye) és Szabó Konstantin atya tartották. Tamás atya a Karitász szervezeti felépítéséről beszélt, hogyan működik és milyen munkával, míg Konstantin atya saját tapasztalataiból vett példákkal buzdította a jelenlévőket ennek a nem egyszer nehéz munkának a folytatására. A találkozó fórummal, majd kötetlen beszélgetéssel és ebéddel ért véget.

Szent Mihály napi búcsúk

November 8-án Gábor és Mihály arkangyalok ünnepén a beregszászi esperesi kerület négy egyházközségének templomában tartottak búcsú ünnepet.

Karácsfalva görögkatolikussága másik három községgel ünnepelt egyetemben. A Szent Liturgián jelen volt a kerület papságának egy része. Az ünnepi szentbeszédet Fülöp János sislóci áldozópap mondta. János atya szavaival buzdította az együtt ünneplőket, hogy Gábor és Mihály főangyalok ünnepe arra figyelmeztet bennünket, hogy ennek a láthatatlan világnak az erényeivel és jó tulajdonságaival gazdagítsuk lelkünket. A templombúcsú körmenettel, miroválással és agapéval zárult.

Salánkon Marosi István atya buzdította a ünneplőket, hogy Szent Mihály arkangyal és az összes menynyei erők védelmezzenek mindenkit a kísértésektől és a bűnöktől. A Szent Liturgia végén Csirpák József atya megköszönte a híveknek a jelenlétet. A templombúcsú körmenettel, miroválással és agapéval zárult.

Batáron a hívek és a zarándokok már jóval a Szent Liturgia előtt megtöltötték a templomot. A Szent Liturgián Ábrány Krisztián atya, arra búzdította a híveket, hogy az angyalok segítenek nekünk abban, hogy bűneinktől a bűnbánaton keresztül meggyógyuljunk. Lődár Jenő atya köszönetet mondott, azért, hogy még mindig vannak (s reméli, mindig is lesznek!), akik ezt az ünnepet fontosnak tartják nem csak itt, hanem szerte a világon. A templombúcsú körmenettel, miroválással és agapéval zárult.

Tiszabökényben a rossz idő ellenére szép számban jelentek meg a helyi és a zarándok hívek egyaránt. Az ünnepi szent beszédet Pősze Roland mátyfalvai áldozópap mondta. Roland atya prédikációjában arra a kérdésre kereste a választ, hogy Mit várnak tőlünk az angyalok? A válasza: Hitvalló életet. Keresztény hétköznapjainkban nem szégyellni Egyházunkat, hitünket, henem legyünk rá büszkék, hogy görögkatolikusok vagyunk. A liturgia végén Pősze Sándor atya hálát adott Istennek híveiért és biztatott mindenkit a keresztény erkölcsös élet gyakorlására. A templombúcsú körmenettel, miroválással és agapéval zárult.

GSI (Görögkatolikus Sajtó Iroda)

Görögkatolikus szavalóverseny Karácsfalván

November 14-én a Karácsfalvai Sztojka Sándor Görögkatolikus Líceumban szervezte meg szavalóversenyét a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye Beregszászi Esperesi Kerülete.

A most 14. alkalommal megrendezett szavalóversenyre a magyar esperesi kerület falvaiból több mint 80 görögkatolikus diák érkezett. Ők korcsoportokra bontva szavalták el az általuk választott verset a zsűri tagjai előtt. Az első körből minden korcsoportban azok a versenyzők jutottak tovább, akik versüket előadásmód és pontosság tekintetében is kiemelkedően adták elő. A második fordulóban a továbbjutók egy kötelező verset adtak elő.

A következő eredmények születtek: kis korosztály: 1. Tóth Zsófia (karácsfalvai egyházközség), 2. Levcsenkó Tódor (dédai egyházközség), 3. Beregi Petra (verbőci egyházközség). Különdíjban részesült Makár Emília (tiszabökényi egyházközség). Középső (egyben legnépesebb) korosztály: 1. Molnár Dorina (farkasfalvai egyházközség), 2. Tóth Péter (karácsfalvai egyházközség), 3. Demkó Ferenc (tiszacsomai egyházközség), 4. Gajdos Petra (forgolányi egyházközség), 5. Rajó Nikoletta (tiszacsomai egyházközség). Nagy korosztály: 1. Fedorszki Eleonóra (borzsovai egyházközség), 2. Bakos Sándor (dédai egyházközség), 3. Dalapikula Dániel (mátyfalvai egyházközség).

Minden résztvevő ajándékkal és emléklappal gazdagodott, a helyezést elért diákok pedig könyvjutalomban részesültek.

Espán Rita

ELÉRHETŐSÉGEINK

Honlap: gorogkatolikus.net.ua
E-mail: karpatikon@gmail.com
Tel.: +380997579719
Arculat: Szabó Sándor
Nyomtatás: Szpektral Nyomda - Ungvár
Rovatvezetők: Marosi Anita, Dr. Szolánszky Ágoston, Espán Margaréta, Pák Diána
Munkatárs, koordinátor: Lőrinc Bernadett
Szerkesztők: Pősze Roland, Szkoropádszky Péter

A Kárpátikon megrendelhető a parókiákon, a **karpatikon@gmail.com** e-mail címen, ill. a **+380997579719** telefonszámon.

A kiadványt a Bethlen Gábor Alap támogatta.

Bethlen Gábor Alap

ESEMÉNYEK KÉPEKBEN

SZALAGTŰZŐ A KARÁCSFALVAI SZTOJKA SÁNDOR GÖRÖGKATOLIKUS LÍCEUMBAN

GISZ SÁTOR A HUSZTI BETHLEN NAPOKON

PAPI LELKIGYAKORLAT SZÉCSÉNYBEN

SZENT LITURGIA ALSÓBISZTRÁN

FÁKLYÁS KÖRMENET UNGVÁRON

PANACHIDA SZTOJKA SÁNDOR PÜSPÖK SÍRJÁNÁL

ADVENTI KOSZORÚ KÖTÉS SISLÓCON

PARASZTÁSZ BARKASZÓN

KARÁCSFALVAI TEMPLOMBÚCSÚ

KARITÁSZ TALÁLKOZÓ

SZAVALÓVERSENY

KARITÁSZ TALÁLKOZÓ